

Nr 180.

Godkänd av första kammaren den 28 april 1920.

Godkänd av andra kammaren den 28 april 1920.

Riksdagens skrivelse till Konungen i anledning av väckt motion om ändring av § 1 i kungliga förordningen den 30 maj 1919 om rätt för kommun att upptaga särskild avgift vid vissa offentliga nöjeställningar.

(Konstitutionsutskottets utlåtande nr 30.)

Till Konungen.

I en inom riksdagen väckt motion har hemställts, »det riksdagen för sin del ville besluta, att § 1 mom. c i kungl. förordningen av den 30 maj 1919 om rätt för kommun att upptaga särskild avgift vid vissa offentliga föreställningar skall erhålla följande ändrade lydelse:

c) cirkus-, varieté- och kabaretföreställning, uppvisning i idrott samt annan liknande tillställning».

Enligt nöjesskatteförordningens nuvarande lydelse bestämmes i § 1 på följande sätt, vad med beskattningsbar nöjeställning avses:

Med nöjeställning avses i denna förordning:

a) konsert, opera- och annan musikalisk föreställning, dramatisk och litterär föreställning samt uppvisning i konstnärlig dans;

b) biografföreställning;

c) cirkus-, varieté- och kabaretföreställning, uppvisning i professionell idrott samt annan liknande tillställning;

d) bal, maskerad, annan danstillställning och med dessa jämförlig nöjeställning;

e) kapplöpning, travkörning och uppstigning i luftballong eller flygmaskin; samt

f) förevisning av djur, trolleriföreställning, uppvisning i boxning, akrobatikföreställning, förevisning av panorama, vaxkabinett, marionettteater och dylikt.

De i dessa sex punkter uppräknade nöjestillställningarna äro enligt § 3 i beskattningsavseende fördelade på tre klasser, vilka beskattas enligt olika skatteskalor; de i punkt a) uppräknade nöjestillställningarna äro underkastade den lägsta beskattningen, de i punkt b) uppräknade falla inom en högre skatteskala och de i punkterna c)—f) uppräknade inom den högsta skatteskalan. Enligt nuvarande bestämmelser äro uppvisningar i professionell idrott föremål för beskattning enligt den högsta skatteskalan, under det att uppvisningar i icke professionell idrott ej äro underkastade nöjesbeskattning. Såsom synes, avser motionärernas förslag, att även dessa senare idrottsuppvisningar skulle bliva föremål för beskattning enligt den högsta skatteskalan.

Grundtanken i föreliggande motion, att nöjesskatt även bör kunna upptagas vid uppvisningar i icke professionell idrott, är enligt riksdagens mening väl värd beaktande. Det torde stå utom tvivel, att en stor del av de icke professionella idrottsuppvisningarna enligt sakens natur lika väl böra vara underkastade nöjesskatt som andra offentliga nöjestillställningar, vilka enligt nöjesskatteförordningens nuvarande lydelse äro föremål för dylik beskattning; särskilt komma härvid i fråga en del av de stora idrottstävlingar, vilkas karaktär av offentliga nöjen är uppenbar. Tydligt är dock, att vissa andra slag av idrottsuppvisningar, vid vilka nöjesmomentet är mindre utpräglat eller den uppfostrande betydelsen synnerligen stor, icke böra göras till föremål för nöjesbeskattning. För tillgodoseendet av denna synpunkt erbjuder emellertid, enligt riksdagens mening, bestämmelserna i nöjesskatteförordningens 2 § 2 mom. tillräckliga garantier; där stadgas ju nämligen, »att kommunen äger rätt att, när skäl därtill äro, för visst fall eller beträffande vissa slag av ifrågavarande tillställningar medgiva befrielse från skattens utgörande eller skattebeloppets användande för det ändamål, till vars främjande tillställningen må hava anordnats».

I olikhet mot motionärerna anser emellertid riksdagen, att en viss skillnad i beskattningshänseende bör göras mellan professionella och icke professionella idrottsuppvisningar. Principen, att vid skattesatsernas bestämmande hänsyn i möjligaste mån bör tagas till nöjenas större eller mindre kulturella värde, synes tala för, att de icke professionella idrottsuppvisningarna underkastas skatt enligt en lägre skatteskala än de pro-

fessionella uppvisningarna. Av detta skäl anser riksdagen, att de icke professionella idrottsuppvisningarna böra hänföras till den klass av nöjen, varom i förordningens § 1 punkt a) stadgas och som drabbas av den lägsta skatteskalan.

På grund av vad sålunda anförts, får riksdagen anmäla, att riksdagen för sin del antagit följande

Förordning

angående ändrad lydelse av § 1 punkt a) i förordningen den 30 maj 1919 om rätt för kommun att upptaga särskild avgift vid vissa offentliga nöjeställningar.

Häri genom förordnas att § 1 punkt a) i förordningen den 30 maj 1919 om rätt för kommun att upptaga särskild avgift vid vissa offentliga nöjeställningar skall erhålla följande ändrade lydelse:

1 §.

a) konsert-, opera- och annan musikalisk föreställning, dramatisk och litterär föreställning, uppvisning i konstnärlig dans *samt uppvisning i icke professionell idrott.*

Stockholm den 28 april 1920.

Med undersåtlig vördnad.
